

Arrest

nr. 204 610 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger van Sayed etnie. U werd in 1996 geboren in het dorp Surkh Qala in Sanglakh in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Toen u acht jaar oud was werd uw vader vermoord omwille van een landconflict. U verliet samen met uw moeder en uw twee jongere zussen Afghanistan. Jullie vluchtten naar Iran en verbleven daar zonder verblijfsdocumenten. Jullie woonden eerst drie jaar in de Shor Abad regio waar uw moeder als bewaakster van een parkeergarage werkte. Nadien verhuisden jullie naar Kuche Masjid in Teheran. Uw moeder werkte op landbouvvelden in de omgeving en maakte ook groenten schoon.

U ging toen u ongeveer twaalf jaar oud was gedurende twee jaar naar een Afghaanse school. Toen deze school sloot stopte u met schoolgaan. Nadien werkte u eerst als straatverkoper en nadien ging u bij iemand in de leer om machines te poetsen.

In het najaar van 2015 werd u opgepakt voor een controle. U verbleef drie dagen in detentie met andere Afghanen. Er werd u door de Iraanse autoriteiten voorgesteld om in Syrië te gaan vechten in ruil voor geld en documenten voor uzelf en uw familie. U aanvaardde en mocht naar huis. Ze zouden u drie dagen later komen halen. U vertelde alles aan uw moeder die zei dat u in Syrië vermoord zou worden. U moeder nam u mee naar een kamer in de velden waar veel Afghanen verbleven. Daar kwam u in contact met een smokkelaar.

U verliet Iran toen het bijna winter was. U was dertig tot veertig dagen onderweg en kwam op 2 januari 2016 in België aan. U vroeg op 5 januari 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: drie foto's van uw moeder en zussen in Teheran, een document van de Imam dat uw problemen bevestigt en de envelop van verzending van de documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U schept geen duidelijkheid over de leeftijd waarop u Afghanistan verliet, de redenen en omstandigheden waarin u het land verliet, uw familiale situatie, uw etnie, uw profiel en de motieven voor uw vertrek uit Iran. Daarenboven is uw kennis van Afghanistan en de Afghaanse diaspora in Iran zeer beperkt.

Ten eerste legt u duidelijk tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen af over de leeftijd waarop u Afghanistan verliet. U verklaarde bij aankomst dat dit op driejarige leeftijd was (fiche Minteh, p. 1). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u vervolgens dat u op zesjarige leeftijd Afghanistan verliet (verklaring DVZ, p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u acht jaar was toen uw vader werd vermoord (gehoorverslag, p. 7) en dat u op die leeftijd naar Iran vertrok (gehoorverslag, p. 14). U bent met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd waarop u verklaart dat u hebt gezegd dat u acht jaar was (gehoorverslag, p. 15). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet geen afbreuk aan voorname, duidelijke tegenstrijdigheid, die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast.

Uw verklaringen over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan zijn ook tegenstrijdig. U verklaarde bij DVZ dat uw vader sinds uw zesde vermist is (verklaring DVZ, p. 5). Ook op uw vragenlijst CGVS zei u dat uw vader vermist is sinds u uit Afghanistan vertrok. U verklaart dat u altijd aan uw moeder vroeg waar uw vader was, maar dat ze het u nooit verteld heeft (vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader vermoord werd in Afghanistan tijdens een ruzie om gronden. Uw moeder was bang dat als u ouder werd u met dezelfde mensen als uw vader problemen zou krijgen (gehoorverslag, p. 6-7). Ook met deze tegenstrijdigheid bent u geconfronteerd en ontkent u uw eerste verklaringen. U verklaart dat u altijd hebt gezegd dat uw vader vermoord was in Sanglakh (gehoorverslag, p. 15). Dit is niet geloofwaardig, u hebt namelijk bij DVZ op twee verschillende gelegenheden, één keer toen er achter de verblijfplaats van uw vader gevraagd werd en één keer toen uw asielrelaas bevestigd werd, gezegd dat uw vader vermist was. De tweede keer legde u zelfs uit dat uw moeder u nooit vertelde waar hij was of wat er met hem gebeurd was. Het lijkt dus geen twijfel dat u wel degelijk bij DVZ verklaarde dat uw vader vermist was en niet vermoord.

Voornoemde tegenstrijdigheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan en ook aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw verklaringen over de rest van uw familie zijn ook ongeloofwaardig. U weet niet hoeveel broers en zussen uw vader en moeder hadden en ook niet of uw grootouders nog leven. Uw moeder had geen contacten meer in Afghanistan en vertelde u ook niets (gehoorverslag, p. 12). Het is niet geloofwaardig dat u werkelijk geen enkele informatie hebt over uw familie en u bent hier uitvoerig op gewezen tijdens het gehoor, maar u volhardt in uw verklaringen (gehoorverslag, p. 12).

U kan ook bijna geen informatie geven over uw regio van herkomst in Afghanistan. Gevraagd om te vertellen wat u weet over Sanglakh, vermeldt u enkel dat uw huis bij een berg lag en dat er veel bergen lagen. U weet niet wat uw vader teelde. U weet niet waar de provincie Maidan Wardak ligt. U weet niet of het dichtbij de grens met Iran of dichtbij Kabul ligt. U kent geen andere dorpen die in Sanglakh liggen (gehoorverslag, p. 16).

Niet alleen uw kennis over uw oorspronkelijke regio van herkomst is gebrekkig. Uw algemene kennis van Afghanistan is quasi onbestaan. U kent geen andere provincies in Afghanistan. U kan buiten uw regio van herkomst geen enkele andere plaats in Afghanistan opnoemen. Er wordt aangedrongen om goed na te denken en eender wat op te noemen, of het nu de naam is van een provincie, district of stad is. U vermeldt hierop dat u Afghanistan jong verliet en herhaalt enkel de naam van de provincie Maidan Wardak waar u vandaan komt (gehoorverslag, p. 17). Het feit dat u op zeer jonge leeftijd Afghanistan verliet kan niet verklaren waarom u werkelijk geen enkele plaats in Afghanistan kan vernoemen. U leefde in Teheran onder andere in de nabijheid van andere Afghanen. U weet echter ook niet waar zij vandaan kwamen en hebt dit nooit gevraagd. Er werd volgens u nooit over Afghanistan gesproken (gehoorverslag, p. 17). Andere vragen in verband met uw land van oorspronkelijke herkomst brengen aan het licht dat u werkelijk bijna niets weet over Afghanistan. U weet niet van welke etnische groep de Taliban zijn of welke religie zij aanhangen, enkel dat zij mensen lastig vielen. U weet niet of Sayed en Hazara dezelfde mensen zijn, u weet enkel dat Hazara ook sjiietisch zijn maar u weet niet zeker of u ook Hazara bent (gehoorverslag, p. 4-5). Dit is des te vreemder daar u bij DVZ verklaarde Hazara te zijn (verklaring DVZ, p. 4). Ook over uw eigen etniciteit legt u dus tegenstrijdige verklaringen af.

U weet niet of Hazara's een taal spreken die anders is dan het gewone Dari. U weet ook niet of de mensen van Sanglakh, uw eigen regio, woorden gebruiken die in het gewone Dari niet gebruikt worden. U weet niet of anderen de mensen van Sanglakh begrijpen of niet. U weet niet of er nog andere groepen in Afghanistan Dari spreken. U weet niet of er mensen in Afghanistan zijn die een andere taal dan Dari spreken. U weet niet of er mensen in Afghanistan zijn die geen sjiieten zijn (gehoorverslag, p. 5). U weet niet waar de Hazara's – een etnie zeer nauw verwant aan de Sayed - leven in Afghanistan. U weet niet waar de andere Sayed leven in Afghanistan. U kan geen enkele bekende persoon uit Afghanistan opnoemen. Er wordt aangedrongen om eender wie te vernoemen die om eender welke reden bekend is en die niet uit Sanglakh hoeft te komen. Zelfs dan kan u niemand benoemen. U weet ook niet waarom het oorlog was in Afghanistan en verklaart ook niets te weten over die oorlog. U weet ook niet waarom de andere Afghanen in uw buurt in Teheran Afghanistan hadden verlaten (gehoorverslag, p. 17). Uw zeer gebrekkige kennis van zeer elementaire zaken in verband met Afghanistan valt niet te verklaren door uw verhuis op jonge leeftijd naar Iran. Hoewel u Afghanistan als kind verliet, leefde u uw hele leven bij uw moeder en met andere Afghanen in de buurt. Het is niet aannemelijk dat er binnen de familiale context en te midden de Afgaanse diaspora nooit gesproken werd over Afghanistan en dat u geen basiskennis zou hebben over de Afgaanse maatschappij.

Uw kennis over de Afgaanse gemeenschap in Iran is bovendien ook beperkt. Zo hebt u bijvoorbeeld nog nooit van een Amayeshkaart gehoord (gehoorverslag, p. 21). U verklaart dat u zo een kaart niet had (gehoorverslag, p. 21), maar kent wel Afghanen die documenten hadden en had die kaarten ook al ooit gezien (gehoorverslag, p. 22). Dat u dus werkelijk nog nooit in de Afgaanse diaspora hebt horen spreken van Amayeshkaarten is dus niet aannemelijk. U kan ook niet uitleggen op basis van welke documenten men een verblijfskaart kan krijgen in Afghanistan en blijft vaag over de pogingen van uw moeder om aan verblijfsdocumenten te geraken (gehoorverslag, p. 19-20). U kent geen initiatief waarbij de Iraanse overheid ongeregistreerde Afghanen de kans gaf om documenten te verkrijgen (gehoorverslag, p. 20; het zgn. "Comprehensive Registration Program"). U bent ook niet op de hoogte van het feit dat zelfs Afghanen met verblijfsdocumenten in Iran een werkvergunning moeten aanvragen (gehoorverslag, p. 21). U kan ook niet uitleggen waar de no-go zones voor Afghanen zich in Iran bevinden en lijkt zelfs niet goed op de hoogte van het bestaan van dit concept (gehoorverslag, p. 22-23).

Niet alleen met betrekking tot uw banden met Afghanistan legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Ook uw verklaringen over uw leven in Iran en de reden waarom u daar vertrok zijn niet geloofwaardig.

U legt ten eerste tegenstrijdige verklaringen af over uw werk in Iran. Bij DVZ verklaarde u handelaar in gedroogd fruit en groenten te zijn geweest in Iran (verklaring DVZ, p. 5). Bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u enkel kauwgum en loten hebt verkocht in Iran, en dat u nadien hebt gewerkt als schoonmaker (gehoorverslag, p. 24). U bent met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en verklaart daarop dat u het bij DVZ had over het werk van uw moeder en zussen (gehoorverslag, p. 24). Deze uitleg volstaat echter niet. Er werd ten eerste bij DVZ gevraagd naar uw beroep in uw land van herkomst. Ten tweede was uw moeder geen handelaar in groenten en fruit. Zij werkte op het veld en kuiste groenten en kruiden bij u thuis. Dit werd uitgebreid besproken tijdens het gehoor en u vermeldde op geen enkel moment dat uw moeder en zussen in gedroogd fruit en groenten handelen (gehoorverslag, p. 7-9). Het is dus niet aannemelijk dat u het bij DVZ over uw moeder had en het CGVS concludeert dan ook dat uw verklaringen over uw tewerkstelling in Iran tegenstrijdig zijn.

Ook over de redenen van uw vertrek uit Iran vallen uw opeenvolgende verklaringen niet met elkaar te rijmen. U verklaarde bij DVZ dat u bang was om op een dag gepakt te worden en naar Syrië te worden gestuurd. In uw gemeenschap waren er veel Afghanen die gedood waren in Syrië en dat vormde voor u een bedreiging, waardoor u vertrok (vragenlijst CGVS, p. 2). U haalt geenszins aan dat u ook werkelijk werd opgepakt en toezegde om te vertrekken naar Syrië. Nochtans vormen deze elementen de kern van uw asielrelaas zoals u het vertelde tijdens uw gehoor (gehoorverslag, p. 24). U wordt hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor waarop u verklaart dat men u tijdens het eerste interview niet zo veel had gevraagd en dat het interview kort duurde (gehoorverslag, p. 25). Dit verklaart niet waarom dé aanleiding voor uw vertrek uit Iran niet aanhaalde toen men u bij DVZ vroeg waarom u vertrokken was uit uw land van herkomst, en enkel voorwaardelijk en in algemene termen sprak over het feit dat ze u ooit zouden pakken en naar Syrië sturen. Het feit dat u dit vermeldde toont aan dat u ook de kans had om te vermelden dat u in werkelijkheid reeds was gepakt en in allerijl was gevlucht omdat u aan de Iraanse autoriteiten had toegezegd om naar Syrië te gaan.

Het document dat u neerlegt van Imam H. M. dat uw problemen vermeldt ook nergens dat u werd opgepakt en had toegezegd om naar Syrië te gaan. Het vermeldt enkel dat u “vaak werd lastiggevalen en dagelijks werd bedreigd om naar Syrië te gaan vechten”. Ook dit document strookt dus niet met het asielrelaas dat u vertelde bij het CGVS aangezien het enkel meer algemene problemen aanhaalt en niet de concrete en acute feiten waar u naar verwijst.

Er dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen, uw vorige verblijfplaatsen en de redenen waarom u asiel in België aanvraagt. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bezit, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw achtergrond, uw profiel, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag, p. 2, 25). U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor verschillende keren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er belangrijke twijfels bestonden betreffende uw verklaringen over uw familie (gehoorverslag, p. 12, 16) en het moment en de reden waarom u Afghanistan verliet (gehoorverslag, p. 15, 16). U werd erop gewezen dat als het CGVS twijfels heeft over uw verklaringen, dit een negatieve impact kan hebben op uw beslissing (gehoorverslag, p. 15). Er werd verschillende keren benadrukt dat het belangrijk is om de waarheid te vertellen en er werd u duidelijk gemaakt dat u de kans had om op het einde van het interview te waarheid te vertellen, of dit zelfs na het gehoor via uw advocaat te doen, en dat het geen probleem vormt als u wil terugkomen op

uw vorige verklaringen (gehoorverslag, p. 15, 26). U volhardde desalniettemin in uw eerdere verklaringen. Door bewust te volharden in deze ongeloofwaardige verklaringen kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's van uw moeder en uw zussen kunnen enkel staven dat zij zich in Iran bevinden en zeggen niets over uw situatie of de redenen van uw vertrek uit Afghanistan en Iran. Het document van de Imam strookt zoals eerder gesteld niet met uw verklaringen en heeft ook een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker verklaart een Afghaans staatsburger te zijn en op 8-jarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten na de moord op zijn vader.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geen duidelijkheid schept over de leeftijd waarop hij Afghanistan verliet, de redenen en omstandigheden waarin hij het land verliet, zijn familiale situatie, zijn etnie, zijn profiel en de motieven voor zijn vertrek uit Iran. Ook blijkt verzoekers algemene kennis van Afghanistan quasi onbestaande te zijn en valt deze gebrekkige kennis van elementaire zaken in verband met Afghanistan niet te verklaren door verzoekers verhuis op jonge leeftijd naar Iran nu hij zijn hele leven bij zijn moeder leefde met andere Afghanen in de buurt; is verzoekers kennis over de Afghaanse gemeenschap in Iran eveneens beperkt; zijn verzoekers verklaringen over zijn leven in Iran en de redenen waarom hij daar vertrok evenmin geloofwaardig nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn werk in Iran en alsook over de redenen voor zijn vertrek uit Iran en zijn de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 juli 2017 (CG nr. 1610114), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt op achtjarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, noch als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven tot zijn komst naar België nu deze over de hele lijn dermate tegenstrijdig en lacuneus zijn dat zij als begin van bewijs iedere overtuigingskracht ontberen.

Bovendien kan - in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt - uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist. Immers zoals blijkt uit de bestreden beslissing blijkt niet enkel verzoekers algemene kennis over Afghanistan quasi onbestaande te zijn, ook zijn kennis over de Afghaanse gemeenschap in Iran is bijzonder beperkt. Zo stelt de bestreden beslissing onder meer vast: *“Zo hebt u bijvoorbeeld nog nooit van een Amayeshkaart gehoord (gehoorverslag, p. 21). U verklaart dat u zo een kaart niet had (gehoorverslag, p. 21), maar kent wel Afghanen die documenten hadden en had die kaarten ook al ooit gezien (gehoorverslag, p. 22). Dat u dus werkelijk nog nooit in de Afghaanse diaspora hebt horen spreken van Amayeshkaarten is dus niet aannemelijk. U kan ook niet uitleggen op basis van welke documenten men een verblijfskaart kan krijgen in Afghanistan en blijft vaag over de pogingen van uw moeder om aan verblijfsdocumenten te geraken (gehoorverslag, p. 19-20). U kent geen initiatief waarbij de Iraanse overheid ongeregistreerde Afghanen de kans gaf om documenten te verkrijgen (gehoorverslag, p. 20; het zgn. “Comprehensive Registration Program”). U bent ook niet op de hoogte van het feit dat zelfs Afghanen met verblijfsdocumenten in Iran een werkvergunning moeten aanvragen (gehoorverslag, p. 21). U kan ook niet uitleggen waar de no-go zones voor Afghanen zich in Iran bevinden en lijkt zelfs niet goed op de hoogte van het bestaan van dit concept (gehoorverslag, p. 22-23).*

Deze vaststelling in samenhang met verzoekers onbestaande kennis over Afghanistan volstaat om verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit ernstig in twijfel te trekken.

In zoverre verzoeker er ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties op wijst dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort en bondig verliep, het erg chaotisch was en dergelijk gehoor slechts dient om de asielzoeker te registreren, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Voorts benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing *post factum* misverstanden aan te voeren of zaken die verloren zijn gegaan bij de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit klemt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn moeder en zijn zussen overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker onderstreept in het verzoekschrift dat hij op achtjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten met zijn moeder en zussen, dat de dood van zijn vader de directe aanleiding vormde voor hun vlucht uit Afghanistan en hij wel degelijk slechts kauwgom en loten verkocht in Iran en later als schoonmaker aan de slag ging. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient te worden benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat van hem geen uitgebreide kennis over Afghanistan kan worden verwacht vermits hij slechts acht jaar oud was op het ogenblik dat hij Afghanistan verliet, dat hij zich aldus amper iets herinnert over Afghanistan en het voor zijn moeder bijzonder pijnlijk is om te spreken over Afghanistan, zodat dit ook niet gebeurde. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker ook via andere bronnen, zoals andere Afghaanse vluchtelingen in Iran, kennis vergaart over zijn land van herkomst. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat er sprake is van een zeker gemeenschapsgevoel onder de Afghaanse vluchtelingen in Iran, dat er onderwijs wordt georganiseerd, en zo meer. Verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan vormt dan ook op zich geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis over Afghanistan en de Afghaanse samenleving, alsook over de Afghaanse vluchtelingen in Iran zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat de asielmotieven van verzoeker niet ten gronde werden beoordeeld en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus geen rekening heeft gehouden met het feit dat er in Iran een groot probleem heerst voor Afghaanse vluchtelingen die worden ingezet voor de Syrische burgeroorlog is niet relevant. Uit de motieven van de bestreden beslissing en rekening houdend met het voorgaande vloeit immers voort dat verzoeker niet aannemelijk maakt op achtjarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, noch als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven tot zijn komst naar België nu zijn verklaringen over de hele lijn dermate tegenstrijdig en lacuneus zijn dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan in Iran.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd waarin terecht wordt geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn regio van herkomst en Afghanistan in het algemeen, de redenen voor zijn vertrek uit zowel Afghanistan als Iran, zijn familie, zijn profiel en zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran ernstige hiaten en tegenstrijdigheden vertonen, zodat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Deze motieven worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde tegenstrijdige en lacuneuze karakter van zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en oorspronkelijke regio van herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER